

Γράφει ο **Σεΐτ Αλντογάν**

Μόλις έπεσε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ως μνημονιακή κυβέρνηση προκάλεσε συζήτηση σε πολλά επίπεδα μέσα στην αριστερά. Κάθε πολιτική οργάνωση, κόμμα και πρόσωπο της αριστεράς αναλύει και προτείνει κάποιες θέσεις και συμμαχίες απ' τη δικιά του σκοπιά για την ανασυγκρότηση της αριστεράς και του κινήματος. Ύστερα απ' το ΟΧΙ του ελληνικού λαού οι συζητήσεις αυτές προκαλούν αρκετό ενδιαφέρον με το περιεχόμενό τους. Μέσα στις προτάσεις αυτές πράγματι υπάρχουν κάποιες που είναι για τις ανάγκες και την ανάπτυξη του κινήματος αλλά και κάποιες χωρίς να υπάρχει αντικειμενική βάση υπηρετούν τις επιλογές και όχι τις ανάγκες.

Στις συζητήσεις αυτές διαπιστώνουμε ότι οι προσεγγίσεις δεν είναι για τη σημερινή ανάγκη του λαϊκού κινήματος και δεν έχουν μία προσέγγιση για μια πλατιά ανάπτυξη ενός διεκδικητικού κινήματος. Για ένα επαναστατικό κίνημα δεν μπορεί το κριτήριο να είναι ένα πολιτικό σχήμα ή κίνημα πόσο αριστερό είναι ή όχι, εάν θέλει ανατροπή ή όχι. Το κριτήριο αυτό θα μας οδηγούσε απ' την αρχή στο περιθώριο μέσα στο ίδιο το λαϊκό κίνημα. Καταρχήν οι πολιτικές συμμαχίες πάντοτε είχαν και έχουν σκοπό την ανασυγκρότηση του κινήματος πάνω σε συγκεκριμένες απαιτήσεις και δεν σημαίνει ποτέ συμμαχία των αριστερών πολιτικών οργανώσεων, χωρίς όμως να το αποκλείουμε αυτό. Είναι συμμαχία των καταπιεσμένων τάξεων, στρωμάτων και δυνάμεων, που έχουν συμφέρον απ' την ανατροπή των συγκεκριμένων πολιτικών σκοπών ή εξουσιών.

Είναι μία πικρή εμπειρία, όπως σε πολλές άλλες χώρες έτσι κι εδώ στην Ελλάδα πολλά ζητήματα που είναι σαφή και ανοικτά για τους κομμουνιστές δεν είναι σαφή και ανοικτά για τις μάζες. Χωρίς τη μαζική πολιτική συνείδηση δεν μπορούμε να απαιτούμε απ' τις μάζες μία ωριμότητα και συνείδηση που δεν υπάρχει. Δηλ. τα συνθήματα που δεν ταιριάζουν με τις αντικειμενικές συνθήκες μένουν στη θεωρία και δεν βοηθούν στο κίνημα. Όπως τονίζει και ο Λένιν: *“η διαφορά της αντίληψης μεταξύ των αστικών πολιτικών «μπορεί να μην έχουν καμία αξία». Όμως για τις μάζες οι διαφορές αυτές έχουν μεγάλη σημασία”* (Ο αριστερισμός παιδική αρρώστια του κομμουνισμού)

Είναι σαφές ότι ο σύγχρονος σοσιαλ-ρεφορμισμός εκμεταλλεύτηκε αυτή την πραγματικότητα και η αδυναμία του κινήματος που δεν μπορούσε να γίνει εναλλακτική επιλογή ωφέλησε τον σοσιαλ-ρεφορμισμό. Όπως οι εκλογές δείχνουν την ωριμότητα των εργατών και εργαζομένων έτσι και οι απαιτήσεις δείχνουν το πολιτικό επίπεδο του κινήματος των εργατών και εργαζομένων.

Είναι σαφές ότι οι απαιτήσεις των μαζών στις τελευταίες εκλογές ήταν η ανάκτηση των χαμένων δικαιωμάτων και κατακτήσεων. Ο χαρακτήρας αυτών των απαιτήσεων ταίριαζε πλήρως με την πολιτική του σοσιαλ-ρεφορμισμού και του έδινε έδαφος. Το καθήκον των κομμουνιστών σ' αυτή την περίοδο είναι να απαντήσουν και να αγκαλιάσουν την κάθε απαίτηση των εργατών, εργαζομένων και όλων των καταπιεσμένων.

“Υπάρχει έδαφος για δράση μέσα σε όλες τις τάξεις του πληθυσμού; Όποιος δεν το βλέπει αυτό, δείχνει και πάλι ότι η συνείδησή του μένει πίσω απ' την αυθόρμητη άνοδο των μαζών. Το εργατικό κίνημα προκάλεσε και εξακολουθεί να προκαλεί σε μερικούς δυσaráσκεια, σε άλλους ελπίδες για υποστήριξη της αντιπολίτευσης και σε ορισμένους άλλους τη συνείδηση ότι είναι ανυπόφορη η απολυταρχία και αναπόφευκτη η χρεοκοπία της. Θα ήμασταν μόνο στα λόγια «πολιτικοί» και σοσιαλδημοκράτες (όπως συμβαίνει πολύ σήμερα στην πραγματικότητα) αν δεν καταλαβαίνουμε ότι το καθήκον μας είναι να εκμεταλλευόμαστε κάθε εκδήλωση δυσaráσκειας, να συγκεντρώνουμε και να αξιοποιούμε όλες, έστω και τις ελάχιστες υποτυπώδεις διαμαρτυρίες” (Λένιν, Τι να κάνουμε;)

Το ΟΧΙ του ελληνικού λαού ενάντια στα μνημόνια άνοιξε μία νέα περίοδο και έδειξε τη συνείδηση του λαού προς μία κατεύθυνση για ρήξη με την ΕΕ, ευρώ κ.λπ. Το κίνημα πρέπει να αξιοποιήσει σωστά αυτή την περίοδο και να δημιουργήσει μία πλατιά συμμαχία γι' αυτή τη ρήξη. Η αριστερά για στρατηγικούς σκοπούς φυσικά και πρέπει να διαμορφώσει μία τακτική που να ταιριάζει απόλυτα με την αντικειμενική κατάσταση.

Πιο συγκεκριμένα. Εάν οι κομμουνιστές υποστηρίξουν και επιβάλουν τα καυτά ζητήματα του λαού υπάρχει δυνατότητα για μία ευρύτερη συμμαχία. Το κριτήριο πρέπει να είναι η συνέπεια στα αιτήματα αυτά. Μία τέτοια τακτική συμπίπτει και με τη σημερινή κατάσταση του εργατικού λαϊκού κινήματος. Φυσικά αυτό δεν σημαίνει ότι θα δημιουργήσουμε μία ψευδαίσθηση ότι κάθε δύναμη της συμμαχίας θα είναι ή θα παραμείνει σταθερή και

«επαναστατική». Αντίθετα, πρέπει να δείξουμε μία εναλλακτική διέξοδο στο λαό για να υπάρχει μία πραγματικότητα στις απαιτήσεις του. Χρειάζεται πάντα να δείξουμε διέξοδο και προσανατολισμό στο λαό. Σ' αυτή την περίπτωση το κίνημα μπορεί να αποδείξει ότι είναι ο πραγματικός υποστηρικτής των λαϊκών εργατικών απαιτήσεων και έχει μία πραγματική βάση η πολιτική της ανατροπής.

“Γιατί δεν είναι σοσιαλδημοκράτης εκείνος που ξεχνά στην πράξη ότι «οι κομμουνιστές υποστηρίζουν κάθε επαναστατικό κίνημα» πως έχουμε γι' αυτό την υποχρέωση να εκτεθούμε μπροστά σε όλο το λαό και να υπογραμμίζουμε τα πανδημοκρατικά καθήκοντα χωρίς να κρύβουμε ούτε στιγμή τις σοσιαλιστικές μας πεποιθήσεις, δεν είναι σοσιαλδημοκράτης εκείνος που ξεχνά στην πράξη την υποχρέωσή του να πρωτοστατεί στη διατύπωση, όξυνση και λύση κάθε πανδημοκρατικού προβλήματος” (Λένιν, Τι να κάνουμε;)

Είναι φανερό ότι απ' τη φύση της η συμμαχία σημαίνει υποχώρηση και συμβιβασμό μεταξύ των δυνάμεων που συμμαχούν.

“Και ρωτάμε τον αναγνώστη: Μήπως οι εκπρόσωποι των άλλων «κινήματων» είναι τόσο κουτοί ώστε να παίρνουν τα λόγια τοις μετρητοίς” (Λένιν, Τι να κάνουμε;).

Δηλ. οι συμμαχίες γίνονται πάνω σε κάποιο πρόγραμμα και απαιτήσεις και όχι ως προτίμηση. Σημασία έχει πάνω σε ποιο πρόγραμμα και όχι ποιος το υποστηρίζει. Εάν κάποιες δυνάμεις μέσα στη συμμαχία θα τραβήξουν άλλο δρόμο απ' τα λεγόμενά τους είναι δικό τους ζήτημα και αντίφαση. Πάντως σ' αυτή την περίπτωση χαμένοι δεν θα βγουν οι κομμουνιστές εφόσον μένουν πιστοί και αγωνιστές στις απαιτήσεις των εργατών, εργαζομένων και του λαού. Φυσικά και η στρατηγική των κομμουνιστών είναι η ανατροπή, όμως είναι μία πραγματικότητα ότι ο λαός, όπως έδειξαν και οι τελευταίες εκλογές, δεν δείχνει μία στάση προς αυτή την κατεύθυνση. Οπότε η πολιτική της ανατροπής στο πεδίο της τακτικής θα παραμείνει μία θεωρητική ανάλυση και τίποτε άλλο. Ενώ οι μάζες μέσα σε μία επαναστατική πράξη μπορούν να αποκτήσουν και αναπτύξουν την ταξική συνείδηση. Κάτω απ' τη βαρύτητα του ΟΧΙ θα μείνουν όσοι διαλέξουν άλλο δρόμο και όχι το επαναστατικό κίνημα. Αυτό δεν έδειξε η εμπειρία με το ΣΥΡΙΖΑ;

Πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι αγώνας για τις οικονομικές και δημοκρατικές απαιτήσεις των μαζών δεν σημαίνει ότι πέφτουμε στην παγίδα του ρεφορμισμού. Δεν είναι δυνατόν αν δοθεί ένας επαναστατικός αγώνας για την ανατροπή χωρίς τις απαιτήσεις των μαζών. Ρεφορμισμός δεν είναι ο αγώνας που δίνουμε για τα οικονομικά και δημοκρατικά δικαιώματα ή σε όλα τα επίπεδα οι γενικές απαιτήσεις των μαζών αλλά να εγκλωβιστεί ο αγώνας μέσα στο σύστημα και αντί για την ανατροπή να καταλήξει «σε πατερίτσες του συστήματος».

Ο ρεφορμισμός δεν έχει μία αλλά πολλές μορφές. Δεν δίστασε και δεν θα διστάσει ποτέ να έρθει σε σύγκρουση με επαναστατική στρατηγική που έχει στόχο την ανατροπή. Ο καθημερινός αγώνας των εργατών και εργαζομένων για δωρο, αύξηση μισθών, ασφαλιστικό κ.λπ. δεν είναι οικονομικές απαιτήσεις; Δεν είναι μεταρρυθμίσεις μέσα στο πλαίσιο του συστήματος; Η διαφορά του επαναστατικού κινήματος με τον ρεφορμισμό είναι ότι ο ρεφορμισμός υποστηρίζει και έχει όφελος απ' το σύστημα και κάνει τα πάντα για τη συνέχισή του και οι κομμουνιστές θέλουν την ανατροπή του συστήματος μαζί με όλα τα αποτελέσματά της.

Οι κομμουνιστές ως δύναμη της ανατροπής φυσικά και δεν πρέπει να πέσουν στην παγίδα του ρεφορμισμού αλλά ούτε του αριστερισμού. Είναι οι κομμουνιστές που φωνάζουν για την επανάσταση και ελευθερία όμως οι ρεφορμιστές σέρνουν τις μάζες από πίσω τους. Και όχι μόνο αυτό. Είναι μία πραγματικότητα ότι οι κομμουνιστές χάνουν βάση προς το ρεφορμισμό. Η αιτία αυτής της αντίφασης είναι η απομάκρυνση του αριστερού κινήματος απ' τις επείγουσες απαιτήσεις των μαζών και η αφηρημένη συνθηματολογία της. Ο Λένιν λέει στο έργο του «αριστερισμός: παιδική αρρώστια του κομμουνισμού» ότι *“το πιο μεγάλο σφάλμα για τους επαναστάτες είναι να μπερδεύουν τη δική τους θέληση στην ιδεολογία και στην πολιτική με την αντικειμενική πραγματικότητα.”*

Δυστυχώς όμως μέσα στην ελληνική αριστερά υπάρχει ένα ελάττωμα. Μπερδεύονται τα πράγματα με την τακτική.

“Το πρόγραμμα προσδιορίζει γενικές και βασικές σχέσεις της εργατικής τάξης απέναντι των άλλων τάξεων, η τακτική όμως υπηρετεί προσωρινές σχέσεις και σκοπούς”.

Τα λόγια του Λένιν είναι σαφή. Η έλλειψη τακτικής ευλογεί το σύγχρονο ρεφορμισμό ακόμα και το φασιστικό κίνημα. Είναι παράδοξο της ελληνικής αριστεράς να ζητά και να πιστεύει

ότι οι δυνάμεις που ενδεχομένως αποτελούν δυνάμεις συμμαχίας πρέπει πρώτα να παραδοθούν και να αλλάξουν τη στάση τους και μετά να συζητήσουν για όλα τα υπόλοιπα. Κάθε τάξη έχει τα δικά της συμφέροντα και οι εκπρόσωποί τους οφείλουν να υπερασπίζονται αυτά τα συμφέροντα. Οι εκπρόσωποι κάθε τάξης συμπεριφέρονται ανάλογα μ' αυτά. Τέλος λοιπόν, δεν πρέπει να μπερδεύουμε τον ταξικό συμβιβασμό με τις προσωρινές σχέσεις και συμμαχίες που έχουν σκοπό να δυναμώνουν τον αγώνα και να προσφέρουν τη βάση για την τελική αναμέτρηση.

Η σημερινή συγκυρία απαιτεί μία πλατιά μαζική συμμαχία που μπορεί να διεκδικήσει και να εκφράσει τις επείγουσες απαιτήσεις του λαού, των εργατών, των εργαζομένων. Με λίγα λόγια η συγκυρία αυτή επιβάλλει αυτό το καθήκον ως ανάγκη.